

Het Boek Joël en de Laodiceaanse Kerk van de Zevende-dags Adventisten - Nummer Zestien

Jeff Pippenger

2025-12-22

Nummer Zestien

Mijn verontschuldigen voor zoveel woorden alvorens het hoofdonderwerp ter hand te nemen. Ik wens bepaalde profetische lijnen uit te zetten, die belangrijke onderdelen vormen van de redenering waarvan ik gebruik wil maken wanneer wij het boek Joël rechtstreeks beschouwen. Ik heb eerder vermeld dat het Hebreeuwse woord dat in het boek Joël met „afgesneden” wordt vertaald, zijn wortels vindt in de offerwijze waarmee in de dagen van Abraham een verbond werd bekrachtigd.

Ontwaakt, gij dronkaards, en weent; en jammert, al gij wijndrinkers, vanwege de nieuwe wijn; want hij is van uw mond afgesneden. Joël 1:5.

Het Hebreeuwse woord „cut off” is H3772, en het is een primitieve wortel die betekent: „afsnijden (af, neer of doormidden); bij uitbreiding vernietigen of verteren; specifiek een verbond sluiten (dat wil zeggen, een verbintenis of overeenkomst aangaan, oorspronkelijk door vlees te snijden en tussen de stukken door te gaan).”

Ik besef dat de Strong-definitie van “afgesneden” dit in grammaticale zin een “primitieve wortel” noemt. Dat gezegd zijnde, maakt het snijden dat met het verbond en Abraham verbonden is, duidelijk dat het licht van het verbond aan het woord gehecht is, en dat dit licht naar voren wordt gebracht bij zijn primitieve historische wortel. “Snijden” in termen van verbondsgeschiedenis is een profetisch symbool dat op zijn primitieve wortels berust, en het wordt grammaticaal eveneens als een primitieve wortel aangeduid.

De uitspraak in vers vijf duidt er niet alleen op dat zij de boodschap van de late regen, voorgesteld door de „nieuwe wijn”, niet bezitten, maar ook dat zij ‘op dat moment en ter plaatse’ als Gods verbondsvolk worden verworpen, een verbondsvolk dat zijn „oorspronkelijke wortels” terugvoert tot Abraham.

De generatie die gedurende veertig jaren in de woestijn stierf, voerde haar oorspronkelijke wortels terug tot Abraham, wat betekent: vader van vele volken. De generatie die met Jozua het Beloofde Land binnenging, voerde haar oorspronkelijke wortels terug tot Abraham. De Joden die Christus kruisigden, voerden hun oorspronkelijke wortels terug tot Abraham. De protestanten die uit de Donkere Middeleeuwen tevoorschijn kwamen, en die vervolgens in 1844 werden beproefd en voorbijgegaan als Gods uitverkoren verbondsvolk, voerden hun oorspronkelijke wortels terug tot Abraham. De Milleritische Filadelfia-beweging die op 22 oktober 1844 het Allerheiligste binnenging, voerde haar oorspronkelijke wortels terug tot Abraham. De Milleritische Laodicea-beweging die in 1863 Jericho herbouwde, voerde haar oorspronkelijke wortels terug tot Abraham. De Laodiceese Zevendedagsadventkerk die bij de spoedig komende zondagswet uit de

mond van de Heere wordt uitgespuwd, voerde haar oorspronkelijke wortels terug tot Abraham. Al deze generaties hebben, of zullen, de gelijkenis van de wijngaard vervullen.

De dronkaards in Joël ontwaken om te ontdekken dat zij als Gods volk zijn verworpen en dat zij de boodschap van de late regen niet bezitten. Dan geldt het omgekeerde. Degenen die Joël aanduidt als dragend „kronen van heerlijkheid”, gaan vervolgens het verbond binnen, worden verzegeld en als een offer omhooggeheven. Het allereerste bekrachtigde verbond tussen God en een uitverkoren volk begon met dezelfde „afsnijding” die wordt uitgebeeld in het laatste offer van Gods volk, dat aanvangt bij de zondagswet. De afsnijding is de scheiding van tarwe en onkruid. Het onkruid wordt verworpen en in het vuur geworpen, en de tarwe wordt samengebonden als de pinksterlijke eerstelingsgarve van tarwe, die vervolgens omhooggeheven wordt, „zoals in vroegere jaren.”

Er worden gewoonlijk vier plaatsen aangewezen die geacht worden het verbond van Abraham te vertegenwoordigen. In Genesis twaalf wordt Abraham ‘geroepen’ en ontvangt hij de belofte dat God hem tot een groot volk zal maken. Dit maakt geen deel uit van het verbond, maar het is wel de roeping van een belofte. Op dat moment is zijn naam nog Abram, want een van de symbolen van een verbondsrelatie is een naamsverandering. Abrams naam wordt veranderd in de derde van de vier stappen van het verbond.

Want toen God aan Abraham de belofte deed, heeft Hij, omdat Hij bij niemand die hoger was kon zweren, bij Zichzelf gezworen, zeggende: Voorwaar, Ik zal u rijkelijk zegenen en u overvloedig vermenigvuldigen. En zo heeft hij, na geduldig volhard te hebben, de belofte verkregen. Want mensen zweren wel bij iemand die hoger is; en de eed strekt hun tot bevestiging, als einde van alle tegenspraak. Daarom heeft God, omdat Hij des te overvloediger aan de erfgenamen der belofte de onveranderlijkheid van zijn raad wilde tonen, Zich daarvan met een eed verzekerd; opdat wij door twee onveranderlijke dingen, waarbij het onmogelijk is dat God zou liegen, een sterke vertroosting zouden hebben, wij die de toevlucht genomen hebben om de voorgestelde hoop vast te grijpen. Deze hoop hebben wij als een anker der ziel, dat zeker en vast is en reikt tot binnen het voorhangsel, waarheen de Voorloper voor ons is binnengegaan, namelijk Jezus, Die tot in eeuwigheid Hogepriester geworden is naar de ordening van Melchisedek. Hebreeën 6:13–20.

De roeping was Gods belofte aan Abram, en Hij gaf een tweede getuige door middel van de daaropvolgende „eed”. De daaropvolgende „eed” was drievoudig. Na de roeping van een belofte, die de eerste stap was, zijn de tweede, derde en vierde stap het eigenlijke drievoudige verbond van God met een uitverkoren volk. In Genesis vijftien „snijdt” (bevestigt) God het verbond formeel door middel van een dramatisch ritueel, waarbij God alleen tussen de in stukken gedeelde dieren doorgaat en onvoorwaardelijk het land aan Abrahams nakomelingen belooft. Het Beloofde Land werd voorgesteld als een land tussen twee rivieren: de rivier van Egypte en de rivier de Eufraat. De eerste stap van het drievoudige verbond omvat een rechtstreekse verwijzing naar de profetische symboliek van twee rivieren, en alles wat aan dat symbool verbonden is. Wanneer de inspiratie wijst op de rivieren de Ulai en de Hiddekel als gebeurtenissen die nu in het proces van vervulling zijn, werden die twee rivieren getypeerd in Abrams profetie. Het decor bevindt zich tussen Abrams twee rivieren, die, wanneer zij samengebracht worden met Daniëls twee rivieren, vier rivieren

vormen, want de stem van Christus is de stem van vele wateren.

Te dien dage sloot de HEERE een verbond met Abram, zeggende: Aan uw nageslacht heb Ik dit land gegeven, van de rivier van Egypte tot aan de grote rivier, de rivier de Eufraat: de Kenieten, de Kenizzieten en de Kadmonieten, en de Hethieten, de Ferezieten en de Refäieten, en de Amorieten, de Kanaänieten, de Girgasieten en de Jebusieten. Genesis 15:18–21.

Het land dat aan Abram werd beloofd, was de gehele wereld, die in de laatste dagen wordt voorgesteld door tien koningen, terwijl zij in de eerste dagen van het verbond als tien stammen werd vermeld, niet als koningen. De honderd vierenveertig duizend zullen in conflict zijn met de gehele wereld. De wereld zal dan betrokken zijn bij het beproevingsproces van de afgedwongen zondagaanbidding door een één-wereldregering onder leiding van de scharlakenrode hoer van Openbaring zeventien, die regeert over de tien koningen der aarde. Bij Abram wordt het kerk-en-staatsymbool van het beeld van het beest voorgesteld door de rivier van Egypte, een symbool van staatskunde, en de rivier van Babylon, een symbool van kerkelijke machtsuitoefening.

Na deze dingen kwam het woord van de HEERE tot Abram in een visioen, zeggende,

Vrees niet, Abram: Ik ben uw schild, en uw loon zeer groot.

En Abram zei: Heere HEERE, wat zult Gij mij geven, daar ik kinderloos heenga, en de bezorger van mijn huis deze Eliëzer van Damaskus is? En Abram zei: Zie, mij hebt Gij geen zaad gegeven; en zie, een in mijn huis geborene is mijn erfgenaam. En zie, het woord des HEEREN kwam tot hem, zeggende,

Deze zal uw erfgenaam niet zijn; maar hij die uit uw eigen ingewanden zal voortkomen, die zal uw erfgenaam zijn. En Hij leidde hem naar buiten en zei: Zie nu op naar de hemel, en tel de sterren, indien gij ze kunt tellen; en Hij zei tot hem: Zo zal uw nageslacht zijn.

En hij geloofde in de HEERE; en Hij rekende het hem tot gerechtigheid. En Hij zei tot hem,

Ik ben de HEERE, Die u uit Ur der Chaldeeën geleid heb, om u dit land te geven, opdat gij het erfelijk bezitten zoudt.

En hij zei: Here God, waaraan zal ik weten dat ik het erfelijk bezitten zal? En Hij zei tot hem,

Breng Mij een driejarige vaars, een driejarige geit, een driejarige ram, een tortelduif en een jonge duif.

En hij nam zich al deze dieren, deelde ze middendoor en legde elk stuk tegenover het andere; maar de vogels deelde hij niet. En toen de roofvogels neerstreken op de kadavers, joeg Abram ze weg. En toen de zon onderging, viel er een diepe slaap op Abram; en zie, een verschrikking van grote duisternis overviel hem. En Hij zei tot Abram,

Weet voorzeker dat uw nageslacht vreemdeling zal zijn in een land dat het hunne niet is, en dat zij hen zullen dienen; en men zal hen vierhonderd jaar verdrukken. Maar ook het volk dat zij zullen dienen, zal Ik oordelen; en daarna zullen zij uittrekken met grote have.

En gij zult in vrede tot uw vaderen gaan; gij zult in een goede ouderdom begraven worden.

Maar in het vierde geslacht zullen zij hierheen wederkeren; want de ongerechtigheid der Amorieten is nog niet vol.

En het geschiedde, toen de zon ondergegaan was en het donker geworden was, zie, een rokende oven en een brandende fakkel gingen tussen die stukken door. Genesis 15:1–17.

Degene die Mozes en de kinderen van Israël zou leiden als een vuurkolom des nachts en een wolkkolom overdag, ging tussen die „doorgesneden” stukken door als een rokende oven en een brandende fakkel.

En de HEERE trok vóór hen uit, des daags in een wolkkolom om hun de weg te wijzen, en des nachts in een vuurkolom om hun licht te geven, zodat zij dag en nacht konden voortgaan: Hij nam de wolkkolom des daags, noch de vuurkolom des nachts, niet weg van vóór het volk. Exodus 13:21, 22.

De brandende lamp en de rokende oven waren een type van de wolk- of vuurkolom en vertegenwoordigen een profetisch element van de eerste stap van de drie stappen die betrokken zijn bij Gods oprichting van het verbond met Abram. Het hoofdstuk begint met de woorden: „Vrees niet”, want de boodschap van de eerste engel is: vrees God; en zij die, zoals Abram, God vrezen, zullen God niet hoeven te vrezen. Er zijn twee soorten vrees, omdat er twee klassen van mensen zijn.

Verderop in de verbondspassage gelooft Abram God, en het werd hem tot gerechtigheid gerekend. De drie engelen lopen parallel met het werk van de Heilige Geest zoals uiteengezet door Johannes, die leert dat de Heilige Geest van drie dingen overtuigt: zonde, gerechtigheid en oordeel. Die kenmerken komen overeen met de drie engelen; daarom wordt, nadat de vreze Gods in de verbondspassage is uiteengezet, vervolgens de tweede stap van gerechtigheid aangeduid, om slechts gevolgd te worden door de uitspraak van het oordeel, hetgeen het derde werk van de Heilige Geest is en de boodschap van de derde engel. De eerste stap van het verbond was een voorafbeelding van de boodschap van de eerste engel, die altijd een fractal is van alle drie de boodschappen. De drie stappen van het verbondsproces vertegenwoordigen de drie engelen van Openbaring veertien.

Nadat Abram als rechtvaardig is gerekend, waarmee de tweede engel wordt gemarkeerd, bereidt hij een offer, want het offer wordt gereedgemaakt vlak vóór de derde stap van het oordeel. Dat offer vertegenwoordigt het offer van de Levieten uit Maleachi drie, dat als een banier wordt opgeheven. Evenals de drie perioden van veertig jaar in het leven van Mozes de boodschappen van de drie engelen vertegenwoordigen, omvatten de eerste veertig jaren van Mozes alle drie de stappen van de boodschap van de drie engelen.

Waar het getuigenis van Mozes begint, is bij zijn ouders die God vreesden, (de eerste stap), gevolgd door een visuele beproeving. De tweede stap omvat een visuele beproeving, zoals het geval was in Daniël hoofdstuk één, toen Daniël eerst God vreesde en weigerde het Babylonische dieet te eten, en vervolgens werd beproefd op grond van zijn lichamelijke voorkomen. Vervolgens

was er voor Daniël drie jaar later de derde beproeving door koning Nebukadnezar, een symbool van de koning van het noorden en van de zondagswet, hetgeen de boodschap van de derde engel is.

Mozes' ouders vrezen God, leggen hem in een ark op het water, en de dochter van Faraó werd ertoe geleid de situatie te zien en vervolgens ten gunste van het redden van het kind te oordelen. Het begin van Mozes' leven was een illustratie van het verbond dat God met de mensheid sloot, en vervolgens sloot God ook door Mozes een verbond met een uit de mensheid uitverkoren natie. Noachs verbond met de mensheid vertegenwoordigt de grote schare, en Mozes' verbond met een uitverkoren volk is dat van de honderdvierenveertigduizend. Het offer dat Abram moest brengen om het verbond te bekrachtigen, droeg het embleem van het verbond van Noach, evenals Mozes, die eeuwen later Abrams profetie vervulde.

Het offer bestond uit vijf verschillende dieren: een driejarige vaars, een driejarige geit, een driejarige ram, een tortelduif en een jonge duif. De vogels werden heel gelaten, en de vaars, de ram en de geit werden in twee helften „gedeeld”. Het offer beeldt het oprichten van een banier in de laatste dagen uit als een zichtbare beproeving voor de mensheid. Het zichtbare teken voor de dochter van Faraó was het kind Mozes in de ark. De ark wordt gesymboliseerd door de acht zielen in de ark. Het getal „acht” wordt vastgesteld als een van de profetische kenmerken van de banier van de honderdvierenveertigduizend. Wanneer men de vijf dieroffers in aanmerking neemt en er drie doormidden deelt, dan bestaat uw offer uit acht delen, zoals uitgebeeld door Noach en vervolgens bevestigd in Abrams offer.

Die vijf dieren stellen, wanneer zij overeenkomstig Gods aanwijzing in stukken worden gedeeld, het getal „acht” voor, en daarmee beelden zij die zielen uit aan het einde van de wereld die werden getypeerd door de „acht” zielen op de ark. Het teken van de besnijdenis, dat de tweede stap is in Abrams drievoudig verbond, moest op de „achtste” dag na de geboorte worden voltrokken, en dit ritueel werd vervangen door de doop, die de opstanding van Christus afbeeldt, welke op de „achtste” dag plaatsvond. Het getal „acht” is een vaststaand kenmerk van de verbonden van zowel Noach als Mozes, en zij beelden de honderd vierenveertigduizend uit die als een banieroffer omhooggeheven zullen worden, en die de „achtste” zijn die uit de zeven is.

Die vijf dieren vertegenwoordigen de vijf wijze maagden, die door de „acht” op de ark worden uitgebeeld; zij zullen van een oude wereld naar een nieuwe wereld overgaan—zonder de dood te zien.

Abrams offer was een rein offer, want alle dieren in het offer waren reine dieren, en tezamen vertegenwoordigen zij de voornaamste dieren die voor brandoffers werden gebruikt. De boodschap van de eerste engel omvat het gebod de Schepper te aanbidden, en de voornaamste offerdieren van de heiligdomsdienst die zou worden ingesteld wanneer Abrams profetie in de tijd van Mozes werd vervuld, worden voorgesteld als de offers van aanbidding, terwijl zij tevens de oproep van de eerste engel om de Schepper te aanbidden, voorafbeelden.

Vers achttien verklaart uitdrukkelijk: „Op die dag sloot de HEERE een verbond met Abram.” Dat markeert de eerste van drie stappen die de drie engelen van Openbaring veertien voorafbeelden. De verbondsstap in Genesis vijftien vertegenwoordigt de boodschap van de eerste engel van

Openbaring veertien, waarop een tweede engel volgt, die werd voorafgebeeld door de tweede stap van Abrams verbond, te vinden in Genesis zeventien.

In de tweede stap wordt Abrams naam veranderd in Abraham. Abram betekent ‘de vader is verheven’, en Abraham betekent ‘de vader van vele volken’. Bij de roeping van Abram werd de belofte gegeven dat hij tot een groot volk zou worden, maar de belofte werd niet bekrachtigd voordat Abrams naam was veranderd. Toen werd hij de eerste vader van een uitverkoren verbondsvolk. De volgende stap was een voorafbeelding van de boodschap van de derde engel, wanneer Abraham wordt beproefd in het offeren van Isaak, wat een voorafbeelding was van het kruis, wat een voorafbeelding was van 22 oktober 1844, wat een voorafbeelding is van de zondagswet — wat de boodschap van de derde engel is. Die derde verbondsstap werd vervuld op de tweeëntwintigste oktober in 1844, en zij wordt uiteengezet in Genesis tweeëntwintig.

In de tweede stap, die de boodschap van de tweede engel is, waar Abrams naam wordt veranderd, wordt de rite van de besnijdenis ingesteld als het „teken” van een verbondsvolk en van hun verhouding tot God. In de geschiedenis van de boodschap van de tweede engel worden Gods volk verzegeld. Zij worden opgeheven als een banier bij de boodschap van de derde engel, voorgesteld door de zondagswet, maar zij worden verzegeld in de periode vlak vóór de zondagswet, hetgeen in de Milleritische geschiedenis zou zijn: vlak voordat de deur zich sloot op 22 oktober 1844.

Hetzelfde geldt voor de drie decreten om uit Babylon weg te trekken die de profetie van de 2300 jaren deden aanvangen, welke eindigde bij de komst van de derde engel op 22 oktober 1844. De tempel werd voltooid in de geschiedenis van het tweede decreet, na het eerste, maar vóór het derde. De fundamenten werden gelegd tijdens het eerste decreet en de tempelbouw werd voltooid in de geschiedenis van het tweede decreet. Het derde decreet in 457 v.Chr. deed de 2300 jaren aanvangen, terwijl het decreet zelf de nationale soevereiniteit aan de Joden teruggaf. Bij het derde waymark wordt een koninkrijk opgericht, voorgesteld door het herstel van de nationale soevereiniteit bij het derde decreet en het verheffen van de triomferende kerk als een banier bij de zondagswet.

Het derde decreet was een type van de komst van de derde engel tot het huwelijk op 22 oktober 1844. De bruid maakt zich gereed vóór het huwelijk, niet bij het huwelijk. De verzegeling van de honderd vierenveertigduizend wordt voltooid vlak vóór de zondagswet, in de tijdsperiode die profetisch wordt voorgesteld als de beproeving van het beeld van het beest. Ons wordt meegedeeld dat de beproeving van het beeld van het beest de toets is die wij moeten doorstaan voordat de genadetijd sluit.

„De Heer heeft mij duidelijk getoond dat het beeld van het beest gevormd zal worden voordat de genadetijd sluit; want het zal de grote beproeving voor het volk van God zijn, waardoor hun eeuwige bestemming zal worden beslist. Uw standpunt is zulk een warboel van tegenstrijdigheden dat slechts weinigen erdoor misleid zullen worden.

„In Openbaring 13 wordt dit onderwerp duidelijk uiteengezet; [Openbaring 13:11–17, geciteerd].”

“Dit is de beproeving die het volk van God moet ondergaan voordat het verzegeld wordt. Allen die hun trouw aan God hebben bewezen door Zijn wet te onderhouden en te weigeren een valse sabbat te aanvaarden, zullen zich scharen onder de banier van de Heere God Jehova en zullen het zegel van de levende God ontvangen. Zij die de waarheid van hemelse oorsprong prijsgeven en de zondagsabbat aannemen, zullen het merkteken van het beest ontvangen.”
Manuscript Releases, deel 15, 15.

De deur werd gesloten op 22 oktober 1844, als voorafbeelding van de gesloten deur bij de zondagswet. Zuster White verklaart dat de beproeving van het beeld van het beest de beproeving is die wij moeten doorstaan „vóór” de genadetijd sluit, en zij verklaart tevens dat deze beproeving het punt is waarop over onze eeuwige bestemming wordt beslist. Vóór de zondagswet maakt de bruid zich gereed, en dit vereist dat zij het juiste bruiloftskleed bezit, een kleed dat gezuiverd moet worden door de louterende vuren van de Boodschapper van het Verbond. Het zegel wordt vóór de bruiloft aangebracht, en vervolgens vindt de bruiloft plaats bij de zondagswet.

Zuster White geeft aan dat de verzegeling een bevestiging in de waarheid is, zowel verstandelijk als geestelijk. Zij geeft verder aan dat ‘wanneer’ Gods volk verzegeld is, ‘dan’ het schudden door Gods oordelen zal komen. Het schudden bestaat uit de oordelen die beginnen bij de aardbeving van Openbaring elf, die de zondagswet in de Verenigde Staten is.

De Milleritische tempel werd voltooid bij de Middernachtsroep, waarmee wordt aangeduid dat het zegel wordt aangebracht vóór het derde wegmerk van het oordeel. In Abrahams verbond was de derde stap van het oordeel Isaak op de berg Moria, waarmee niet alleen Christus aan het kruis werd voorgesteld, maar ook de offerande van de Levieten in Maleachi drie.

En Hij zal zitten als iemand die zilver loutert en reinigt; en Hij zal de zonen van Levi reinigen en hen zuiveren als goud en zilver, opdat zij de HEERE een offer in gerechtigheid zullen brengen. Dan zal het offer van Juda en Jeruzalem de HEERE aangenaam zijn, als in de dagen van ouds en als in vroegere jaren.

En Ik zal tot u naderen ten gerichte; en Ik zal een snel getuige zijn tegen de tovenaars, en tegen de overspelers, en tegen hen die vals zweren, en tegen hen die de dagloner in zijn loon, de weduwe en de wees onderdrukken, en die de vreemdeling zijn recht onthouden, en Mij niet vrezen, zegt de HEERE der heirscharen. Maleachi 3:3–5.

Na het reinigingsproces zal het offer ‘dan’ zijn als in de dagen van ouds, en het offer wordt voorbereid tijdens de laatste daad van het oordeel, want juist dan worden de Levieten die gereinigd en toebereid zijn als een offer, in tegenstelling gesteld tot de dwaze maagden tegen wie Christus een “snelle getuige” zal zijn. De “snelle getuige” is de “getrouwe Getuige aan de Laodicese gemeente”, die Sebna als een bal in een ver veld werpt, en die de Laodicensen als een projectiel uit Zijn mond uitspuwt. De scheiding van de tarwe en het onkruid zal snel zijn, want de laatste bewegingen zijn snelle. Die snelle boodschapper is Hij die in Maleachi drie plotseling tot Zijn tempel komt.

Het opheffen van het offer in Maleachi „als in de dagen van ouds” is het opheffen van de banier van de honderd vierenveertigduizend; het was het opheffen van het offer van de twee

pinksterbeweegbroden; het was het opheffen van de slang op de staak in de woestijn; het was het opheffen van Christus aan het kruis en het was het opheffen van Sadrach, Mesach en Abednego in de vurige oven met Christus, terwijl de gehele wereld zich verwonderde en verbaasd stond; het was de publicatie van de kaart van 1843, en het beoogde doel van de kaart van 1850.

In de tweede stap van Abrahams verbond werd het ritueel van de besnijdenis ingesteld en opgelegd, en zo werd het tot het teken van het verbond. Abraham besneed, in tegenstelling tot Mozes, Isaak onmiddellijk, zodat Isaak, toen hij hem in de derde stap als offer omhooghief, het teken zou vertegenwoordigen. Dat teken zou later worden vervangen door de doop, die samen twee getuigenissen verschaffen van het teken van het kruis.

“Wat is het zegel van de levende God, dat op de voorhoofden van Zijn volk wordt geplaatst? Het is een teken dat engelen, maar geen menselijke ogen, kunnen lezen; want de verderfengel moet dit merkteken van verlossing zien. Het verstandige inzicht heeft het teken van het kruis van Golgotha gezien in de aangenomen zonen en dochters des Heren. De zonde van de overtreding van de wet van God is weggenomen. Zij dragen het bruiloftskleed en zijn gehoorzaam en getrouw aan al Gods geboden.” Manuscript Release, nummer 21, 51.

In de eerste stap van het verbond in Genesis vijftien wordt een tijdsprofetie van 400 jaar in slavernij aangeduid, en Paulus duidt dezelfde periode aan als 430 jaar. Paulus' berekening begint met de roeping in Exodus twaalf, want hij rekent ook Abrams tijd van vreemdelingschap mee. Bij nauwkeurige beschouwing vormen de vierhonderd jaar in verhouding tot dertig jaar één door Paulus voorgesteld symbool, en de vierhonderd jaar zoals door Abram voorgesteld een ander symbool. Wat stelt dan de periode van vierhonderd jaar voor, en wat stelt de periode van vierhonderddertig jaar voor, en wat stellen de dertig jaar voor?

De geleerden hebben treffend aangetoond dat de vierhonderddertig jaren kunnen worden verdeeld in twee perioden van tweehonderdvijftien jaren: de eerste periode vrij van knechtschap en slavernij, de tweede een periode van slavernij.

Abraham trok Kanaän binnen op de leeftijd van 75 jaar, en Isaak werd geboren toen Abraham 100 jaar oud was (25 jaar later). Jakob werd geboren toen Isaak 60 jaar oud was, en Jakob trok Egypte binnen toen hij 130 jaar oud was. Dit bedraagt in totaal 215 jaar in Kanaän en 215 jaar in Egypte, samen 430 jaar. Voor een student van de profetie levert dit twee getuigenissen op, uit twee verbondssymbolen, want van Paulus werd, evenals van Abram, de naam veranderd. Paulus noemt 430 en Abram 400. De vervulling regel op regel van twee verwante tijdsprofetieën wordt in verband gebracht met de eerste verbondsperiode die leidde tot de vestiging van Gods uitverkoren volk.

Toen Christus de geschiedenis binnentrad om het verbond met velen voor één week te bevestigen, vertegenwoordigde die week twee onderling samenhangende tijdsprofetieën. De profetie van Paulus van vierhonderddertig jaar kan in twee gelijke delen worden verdeeld, evenals de week van Christus. 215 jaar in Kanaän, gevolgd door de 215 jaar in Egypte, als voorafbeelding van het getuigenis van Christus in eigen persoon gedurende 1260 dagen, gevolgd door 1260 dagen van Christus' getuigenis in de persoon van Zijn discipelen. De 2520 dagen waarin Christus het verbond

bevestigde, vertegenwoordigen tevens de zeven tijden die de „twist van Zijn verbond” zijn.

Van 723 v.Chr. tot 1798 zijn 2520 jaren, en die jaren zijn verdeeld in twee perioden van 1260 jaren, die het heidendom voorstellen dat het heiligdom en het heerleger 1260 jaren vertrapt, gevolgd door het pausdom dat het heiligdom en het heerleger 1260 jaren vertrapt. Het midden van Christus' week was het kruis, en het midden van de week (538) brengt 1260 jaren van heidense getuigenis voort, gevolgd door 1260 jaren van heidense getuigenis van de pauselijke discipel van het heidendom. Toen het koninkrijk van Christus' genade aan het kruis met macht werd bekleed, was dit een voorafbeelding van 538, toen het koninkrijk van de antichrist met macht werd bekleed. Aan het kruis werd het letterlijke Israël voorbijgegaan en begon het geestelijke Israël. In 538 werd het letterlijke heidendom voorbijgegaan, en begon het geestelijke heidendom.

Abrams profetie van vierhonderd jaar is ook vierhonderddertig jaar. Het is dezelfde profetie, maar voorgesteld door twee verbondssymbolen. Die twee verwante tijdsprofetieën duiden de slavernij en de bevrijding van Gods volk aan, die aan het begin van de verbondsgeschiedenis van het oude Israël vervuld zouden worden. Aan het einde van de verbondsgeschiedenis van het oude Israël is er één tijdsprofetie die met een andere overeenstemt, in een dag-voor-een-jaarverhouding, en zo twee tijdsprofetieën aanduidt die bevrijding en slavernij benadrukken.

In de middelste geschiedenis van het begin en het einde van het oude Israël treffen wij Daniël aan in de Babylonische gevangenschap. Vanuit die verbondsgeschiedenis, die dienstbaarheid en een belofte van bevrijding aanduidt, wordt de profetie uiteengezet die de verbondsgeschiedenis van het oude Israël verbindt met de verbondsgeschiedenis van het moderne Israël. In het boek Daniël worden twee tijdsprofetieën aangeduid. De „eed” van Mozes' „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig wordt aangeduid in Daniël 9/11, evenals de vraag van vers dertien in Daniël acht, die leidt tot het antwoord van vers veertien, dat de profetie van 2300 jaren aanwijst. De „eed”, die, indien verbroken, de „vloek van Mozes” is in Daniël negen elf, werd, toen zij in 677 v.Chr. tegen het zuidelijke koninkrijk ten uitvoer werd gebracht, voltooid op 22 oktober 1844, evenals de 2300 jaren. Beide verstrooiingen van 2520 zijn vervat in de vraag van vers dertien, en het antwoord van vers veertien is de 2300.

Zoals bij Mozes, de alfa van de verbondsgeschiedenis van het oude Israël, en zoals bij Christus, de omega van de verbondsgeschiedenis van het oude Israël, omvatte de aanvankelijke alfageschiedenis van het moderne Israël twee onderling samenhangende tijdsprofetieën. De ene stelde gebondenheid en slavernij voor en de andere verlossing. De verdeling van 430 jaar in twee gelijke perioden in de alfageschiedenis van het oude Israël vormde een type van de profetische verdeling die werd herhaald in de week waarin Christus het verbond bevestigde; en de samenhangende periode van oordeel wegens het verbreken van het verbond, die in twee gelijke perioden was verdeeld, stelt twee getuigen voor; namelijk dat de alfageschiedenis van het moderne Israël een soortgelijk profetisch anker zou hebben. De 2520 jaar en 2300 jaar, die gelijktijdig eindigen, verschaffen het derde getuigenis van twee onderling samenhangende tijdsprofetieën, die een profetie bevatten die in het midden gelijkelijk is verdeeld.

Drie getuigen zouden een ziel ertoe brengen te verwachten dat, wanneer de Heer in de omega-geschiedenis van het moderne Israël met de honderdvierenveertigduizend in verbond treedt, er twee verwante profetieën van profetische tijd zouden zijn, en een daarmee verbonden periode die in twee gelijke delen is verdeeld; maar dit kan niet zo zijn, want toen de Heer met het moderne Israël in verbond trad, hief Hij Zijn hand op naar de hemel en verkondigde dat er geen tijd meer zou zijn.

Het verbond van de honderdvierenveertigduizend wordt uitgebeeld door twee beweegbroden van het eerstelingsgraanoffer van tarwe. De profetische structuur van drie getuigen, gevolgd door een tweevoudig getuigenis waaraan het onderscheid van profetische tijd ontbreekt, wordt aangetroffen in Abrams offer van een jonge koe (die in gelijke delen werd verdeeld), een geit (die in gelijke delen werd verdeeld) en een ram (die in gelijke delen werd verdeeld), gevolgd door een tortelduif en een jonge duif.

Aan de eerste drie offers was telkens een periode van drie jaar verbonden in hun symboliek, waarmee wordt aangeduid dat zij drie offers vertegenwoordigen die profetische tijd in zich droegen. Niet alleen bezaten deze drie offers alle profetische tijd, maar zij hadden elk ook een profetische tijd die gelijkelijk in twee perioden was verdeeld. Aan de tortelduif en de jonge duif is geen leeftijd verbonden; zij hoefden slechts jong te zijn, want zij vertegenwoordigen de laatste generatie van verbondsvolk, die wordt voorgesteld door twee vogels, of twee kudden.

De twee kudden vertegenwoordigen de grote schare en de honderdvierenveertigduizend, maar de twee vogels hebben een ondergeschikte betekenis. De duif is een van de offers voor het heiligdom, en wanneer men de aanduiding van de duif als offer nagaat, blijkt dit vaker wel dan niet te doelen op een soort tortelduif; terwijl de duif in Abrams offergave een vogel aanduidt die zo jong is dat hij nog geen veren heeft, of erger nog, een vogel waarvan de veren zijn uitgetrokken. Op dit profetische niveau zijn de twee vogels de tarwe en het onkruid.

In de laatste dagen zal het vaandel als een vogel tot aan de hemelen worden opgeheven, en dit zal geschieden juist op het ogenblik dat twee onreine vogels de goddeloosheid zullen optillen en haar op haar troon in Sinear zullen plaatsen.

Toen ging de engel die met mij sprak heen en zei tot mij: Sla nu uw ogen op en zie wat dit is dat tevoorschijn komt. En ik zei: Wat is het? En hij zei: Dit is een efa die tevoorschijn komt. Voorts zei hij: Dit is hun gedaante over de gehele aarde. En zie, er werd een loden talent opgeheven; en dit is een vrouw die in het midden van de efa zit.

En hij zei: Dit is goddeloosheid. En hij wierp haar in het midden van de efa; en hij wierp het loden gewicht op de opening daarvan.

Toen hief ik mijn ogen op en zag, en zie, daar kwamen twee vrouwen tevoorschijn, en de wind was in hun vleugels; want zij hadden vleugels als de vleugels van een ooievaar; en zij hieven de efa op tussen de aarde en de hemel. Toen zei ik tot de engel die met mij sprak: Waarheen brengen dezen de efa? En hij zei tot mij: Om haar een huis te bouwen in het land Sinear; en het zal bevestigd worden en daar op haar eigen grondslag worden neergezet. Zacharia 5:5–11.

Het pausdom, voorgesteld als „goddeloosheid”, of door Paulus als „die wetteloze”, ontving in 1798 zijn dodelijke wond, toen een talent lood over de efa werd geplaatst waarin zij zit. Daarna zullen het spiritisme en het afvallige protestantisme haar optillen en voor haar een huis bouwen in Sinear, op hetzelfde moment dat God het huis heeft voltooid dat Hij zal oprichten als een banier. In Zacharia worden de valse banier en de vrouw der goddeloosheid voorgesteld, en de banierdragers worden voorgesteld als duiven. De wereld zal dan moeten kiezen tussen Rome, dat de kooi is van elke onreine en hatelijke vogel, of de duif, een symbool van Gods verbond met de mensheid.

En hij riep met krachtige stem luid, zeggende: Gevallen, gevallen is het grote Babylon, en het is geworden een woonstede van duivelen, een schuilplaats van allerlei onreine geesten en een kooi van allerlei onreine en hatelijke vogels. Openbaring 18:2.

Christus verklaarde met betrekking tot Zijn dood en opstanding: ‘breek deze tempel af, en Ik zal hem in drie dagen oprichten.’ Die drie dagen vertegenwoordigen een profetische periode waarin een tempel wordt opgericht, zoals het geval was met Mozes, met Christus en met de Millerieten. De eis dat Abrams offerande zou bestaan uit een driejarige vaars, geit en ram, duidt erop dat binnen elk van de drie verbondsgeschiedenissen die wij thans overwegen, een tempel zou worden opgericht. De laatste verbondstempel van de honderd vierenveertigduizend is het banierteken dat als een kroon tot de hemel moet worden opgeheven. Om deze reden zijn de vaars, de geit en de ram dieren van de aarde, en vormen zij aldus het onderscheid met de vogels die in de hemelen vliegen. De verbondstempel die in de laatste dagen wordt opgericht, is het moment waarop Jeruzalem boven alle heuvels en bergen wordt verheven.

Hoewel ik nog niet ieder element van Abrams eerste van drie verbondsstappen heb vastgesteld, heeft tot dusver elk element dat wij hebben beschouwd een tegenhanger in het begin en het einde van het oude letterlijke Israël, en in het begin van het moderne Israël. Wij hebben de drie stappen van de engelen van Openbaring veertien in Abrams eerste verbondsstap aangetoond. Het fractaal van de drie engelen dat zich in Abrams eerste verbondsstap bevindt, zal nog duidelijker bevestigd worden wanneer wij Abrams tweede en derde verbondsstappen beschouwen.

Abrams „acht” offers vertegenwoordigen niet alleen offers die deel zouden gaan uitmaken van de rituelen van het heiligdom van Mozes, maar zij duiden ook de rol van profetische tijd in de geschiedenis van Gods verbondsvolk aan en bevestigen die. Zij bevestigen het begin en het einde van Israël als Gods uitverkoren volk, hetzij letterlijk, hetzij geestelijk.

Paulus’ 430 jaar is een profetische periode die logisch niet van Abrams 400 jaar kan worden gescheiden. Wanneer zij over elkaar heen worden gelegd, brengen zij een periode van dertig jaar voort, gevolgd door vierhonderd jaar. Hier zullen wij in het volgende artikel verdergaan.

„De profetieën die in het Oude Testament zijn opgetekend, zijn het woord van de Heere voor de laatste dagen, en zullen even zeker worden vervuld als wij de verwoesting van San Francisco hebben gezien.” Brief 154, 26 mei 1906.